

eul_wid: rrg-aj

Χρυσοποιὸς Α' · Alchemist I

On the Most Precious and Renowned Goldsmithing

Περὶ τῆς τιμιωτάτης καὶ πολυφήμου χρυσοχοϊκῆς

Period: Ῥωμαϊκὴ [Roman](#)
Dialect: Κοινὴ τεχνικὴ [Technical Koine](#)
Domain: Ἐπιστήμη [Science](#)
Format: Πραγματεία [Treatise](#)

2.321. (1t) ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΙΜΙΩΤΑΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΦΗΜΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΙΚΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΑΓΑΡΙΣΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΙΟΝ.
—Λαβὼν ἄλας θαλάσσιον, θὲς εἰς τρυγίαν στερρόν καὶ φίμωσον αὐτόν, ἄνωθεν, καὶ θὲς ἐντὸς
πύραν ἕως οὗ νὰ κἀῃ· καὶ θὲς καμπανοῦ ἄλας β' μέρη κεκοσκινισμένον, καὶ κεραμίδην
κεκοσκινισμένον τὸ τρίτον, καὶ βαλὼν εἰς β' γαστρία, πάτον ἄλας καὶ πάτον χρυσάφην, ἵνα ἔνη
σφυρισμένον ὥσπερ λέπος καὶ νὰ ἔνη κεχρησμένον γύρωθεν μετὰ πηλοῦ τῆς σοφίας. Καὶ
ἔκτοτε βάλε αὐτὸ εἰς τὸ φουρνέλλον, ὥστε νὰ ψηθῇ. Τὸ δὲ φουρνέλλον ἐστὶ ταῦτα. Λαβὼν
χύτραν, τρύπησον μέσον εἰς τὰ πλάγια σταυροειδῶς, καὶ βάλε β' σίδηρα, καὶ θὲς τὰ γαστρία
μετὰ τὸ χρυσίον εἰς τοῦ σταυροῦ τὴν μέσην, καὶ ποιήσον εἰς τῆς χύτρας τὸν πάτον ὅπῃν, ἵνα
ἐξεβαίνῃ ἡ τέφρα. Καὶ ἔκτοτε ἔμπλησον κάρβουνα, καὶ ἀγωνίζου ἵνα ψήνηται τὸ χρυσίον ἢ δὲ
ἔναι τὸ χρυσίον κέντρον, πάλιν ἐπὶ τὴν αὐρίον μάλαξον τὸ κεραμίδιν μετὰ ἄλας, καὶ πάλιν ἄς
ψείνεται ἕως ὥρας.

2.322 Εἰς τὸ ΛΑΓΑΡΙΣΑΙ ΑΡΓΥΡΟΝ. —Ποίησον χωνὶ μετὰ τέφρας καὶ κεράμου κοσκινισμένου, καὶ θὲς
ἄσημον λίτραν α' ἐν τῷ χωνίῳ· καὶ κατάκοψον λίτραν μόλιβδον, καὶ βάλε ἐν τῷ χωνίῳ ὀλίγον,
καὶ ἄς βράζει ἕως οὗ ψυχρανθῶσιν ἐφ' ἑαυτοῖς καὶ ἔκτοτε ποιήσον ἑτέραν χώνην καὶνὴν ἐν τῇ
γῇ, καὶ θὲς τὸν ἄσημον πάλιν μέσον ὥστε νὰ ψυχρανθοῦν ἐφ' ἑαυτοῖς βράζωντες· εἴθ' οὕτως
ἄρον αὐτὸ, καὶ θὲς ἐν χωνίῳ, καὶ λύσον αὐτὸ ἐν πυρὶ, καὶ χύσον ὡς θέλεις. ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ
ΧΡΥΣΩΜΑΤΟΣ. —Λαβὼν χρυσίον ἐξάγιον α', σφύρισον αὐτὸ ἄκμονι ὥσπερ λεπτὸν, καὶ
κατάκοψον, καὶ θὲς ἐν τῷ χωνίῳ ἐν τῇ πύρᾳ ὥστε ἐρυθριάσῃ. Καὶ τότε βάλλων μέσον τοῦ
χρυσίου νὰ ποιήσῃ ὥρα πατέρ ἡμῶν. Καὶ βάλλων διάργυρον ἐν τῷ χωνίῳ, καὶ μίξον, καὶ ἄρον
ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ βαλὼν ὕδωρ εἰς χηβάδιν, καὶ ἄρον αὐτὸ, καὶ πλύνον καλῶς ἐν τῇ χειρὶ σου.
Καὶ βαλὼν ὑδράργυρον ἕτερον, θὲς αὐτὸ εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ κογχυλίου, καὶ διαργύρωσον τὸν
ἄσημον καὶ μετὰ νεραντζίου. Καὶ τότε χρύσωσαι αὐτὸ με τὸ χρυσωτήριον. Καὶ βαλὼν αὐτὸ ἐν
τῇ πύρᾳ, ἄρον αὐτὸ καὶ τρίψον μετὰ βρούτζον χοιρείαν. Καὶ πάλιν βαλὼν αὐτὸ ἐν τῇ πύρᾳ κατὰ
ε' καὶ ζ' φοράς, καὶ ὅταν ἴδῃς τὴν χροάν ὅτι ἐξεβαίνει, πύρωσον πλέον, καὶ θὲς τῷ ὕδατι· εἴθ'
οὕτως σθλίβωσον αὐτὸ, καὶ πάλιν πυρώσας, θὲς ἐν τῷ ὕδατι. ΧΡΥΣΩΜΑΝ ΑΛΛΟΝ ΚΛΑΠΩΤΟΝ.
—Χύσον ἄργυρον εἰς ῥιγλοχύτην, ἵνα ἔναι λαγαρισμένον ἑπταπλασίονα· εἴθ' οὕτως πύρωσον
αὐτὸ εἰς τὸν σύρτην εἰς πᾶσαν φοράν β' ἢ γ'. Εἴθ' οὕτως ῥίνισον αὐτὸ με ῥινάριν δαμασκηνὸν
ψιλὸν, καὶ κοπάνισον τὸ χρυσάφην λεπτὸν, ἵνα ἔνη μάλαγμα.

2.323

Εἴτα θές τὸ πέταλον ἐπάνω εἰς τὸν ἄσημον· καὶ τυλίξας αὐτὸ μετὰ ῥαμματίου, καὶ θές ἐν τῇ πύρᾳ ὥστε ἐρυθριᾶν. Καὶ ἄρον αὐτὸ ἐκ τοῦ πυρός· καὶ σθλίβωσον αὐτὸ μετὰ ἐλιάκονον· καὶ ὅπου λείπει χρυσάφην, θές με τὸ ἀκόνην. Καὶ πάλιν θές μέσον τοῦ πυρός, καὶ ἄρον, σθλίβωσον κατὰ γ' φοράς· καὶ ἔκτοτε σύρε νέμαν ἐν τῷ συρταρίῳ. ΕΡΜΗΝΕΙΑ· ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΓΚΟΨΙΝ. —

〈Λαβῶν〉 ἄσημον λαγαρισμένον μέρη β', βαλὼν αὐτὰ εἰς χωνὴν ἔσω ἐν τῷ πυρὶ, καὶ ἀνάδευσον τὸ χωνίον μετὰ ποδῶν προβάτου, καὶ να θέσης τὴν τεάφην ἐκείνην τὴν εἴσω ζυγισμένην πρὸς ὀλίγον ὀλίγην, ὥστε να ἐξέβῃ ὁ ἀτμός· καὶ τότε βάλε εἰς τὸ χωνίον· τρίψον τεάφην ἐτέραν εἰς ἕτερον χωνίον, καὶ πώμασον καλῶς ἕως τὴν μέσην· καὶ χύσον αὐτὰ μέσον, καὶ τότε τρίψον ἐν τῇ ἀκμώνῃ· καὶ θές ἐν τῇ κογχύλῃ, καὶ πλύνον καλῶς. Εἴθ' οὕτως βάλε ὕελον βραχὺ εἰς ἀγγεῖον μολυβδοῦν, ἵνα βράσῃ. Ἐπειτα ρίψον εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, εἴτα εἰς τὸ γλυψημένον τοῦ ἀργυρίου ἢ τοῦ χρυσαφίου μετὰ σαπουνίου καὶ με τζαπαρικό· καὶ θές ἐν τῇ πύρᾳ, καὶ ἔκβαλον αὐτὸ ἐκ τοῦ πυρός, ρίνισον με κίσσηριν, καὶ σθλίβωσον μετὰ κάλαμον, καὶ με κάρβουνον ὕστερον καὶ με σηπόγαστρον. ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΣΜΑΡΔΟΥ. — Τρίψον λεπτὰ τὸν σμάρδον ἐν τῇ ἀκμώνῃ, καὶ θές εἰς κογχύλην· καὶ πλύνον καλῶς. Εἴτα βάλε ἐν τῷ γλύμματι· θές αὐτὸ ἐν τῇ πύρᾳ ἐν φουρνελλίῳ σιδηροῦν καθὼς καὶ τὴν ἔγκοψιν ἐν φουρνελλίῳ· ἔστω δὲ τὸ φουρνέλλιον σιδηροῦν πέταλον καμαροειδῶς καὶ κοσκινοειδῶς τετρημένον· καὶ ἔνεγκον αὐτὸ, τρίψον, ὥστε ἴδῃς τὸν ἄσημον μεσιμειρεῖν μετὰ μολίβδου ἐν ξύλῳ. Καὶ πάλιν θές ἐν τῇ πύρᾳ εἰς τὸ φουρνελλίῳ, να κινήσῃ δεύτερον ὁ σμάρδος. ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΠΟΥΝΙΟΥ.

2. 324 — Τρίψον ἄλας, καὶ μίξον ὄξει σάπωνον. Λείωσον καλῶς, καὶ θές ἐν τῇ πύρᾳ, ὥστε να καῇ εἰς τρυγίαν στερρόν· καὶ πάλιν θές τρυγίαν ἐν τῇ πύρᾳ ἃς καῇ καλῶς. Εἴτα ζύγισον αὐτὸ, καὶ θές μέρη β' τρυγίαν κεκαυμένην καὶ ἐν ἄλας θαλάσσιον· καὶ βαλὼν αὐτὸ εἰς κογχύλην, λείωσον αὐτὸ μεθ' ὕδατος, καὶ σαπούνισον τὸν ἄσημον. ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΤΕΡΟΥ ΣΑΠΟΥΝΙΟΥ. — Λαβῶν σαπούνην, λείωσον καλῶς μετὰ ἄλατος πολλοῦ. Εἴτα θές ἐν τῷ πυρὶ εἰς τρυγίαν στερρόν, καὶ ἀνάδευσον ὥστε να καῇ, οὐχὶ τελεία, ἀλλ' ὥστε ἐν ἀγγεῖῳ ἄλλῳ λάμψει μέσον. Καὶ ἔκτοτε ἄρον αὐτὸ, καὶ τρίψας, λείωσον μεθ' ὕδατος, καὶ σαπούνισον. Εἴτα θές εἰς ὕελον βοράχην παράνωθεν. Ἄλλοι δὲ σαπωνίζουσιν μόνον μετὰ ὕελον εἰς ψιλὴν δουλείαν· εἰς χρυσάφην ἐὰν τὸ ἔχουσιν. ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΟΛΛΗΣΕΩΣ. — Λαβῶν χρυσάφην μέρη γ' καὶ τὸ τέταρτον μέρος ἀσήμην ἀπὸ παλαιὰ σολδία· καὶ χύσον αὐτὸ εἰς ῥυγλωχύτην, καὶ ἐὰν ἔνη ψιλὴ ἡ δουλεία, ποίησον τὸ ρίνισμα· εἰ δὲ ἔστι χονδρὰ ἡ δουλεία, ποίησον τὸ πέταλον, καὶ κόλλησον μετὰ πανίου καμίνου μέρη β', καὶ μετὰ ὕελον βοράχην τὸ τρίτον. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΟΛΛΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΡΓΥΡΗΣ. — Λαβῶν ἀσήμην, σολδία παλαιὰ ζ γ γ' χάλκομαν κόκκινον ἐξάγ. α'· μίξον αὐτὰ εἰς χωνίον ἐν τῷ πυρὶ· καὶ χύσον αὐτὰ εἰς ῥυγλοχύτην· καὶ ἀνέχεις ψιλὴν δουλείαν, ποίησαι τὸ ρίνισμα, καὶ κόλλησον· εἰς δὲ χονδρὰν, ποίησαι τὸ πέταλον, καὶ κόλλησαι με σαπούνιον. Ἄλλοι δὲ θέτουν γ' μέρη ἀσήμην, καὶ α' χάλκομαν. ΑΛΛΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΓΥΡΟΚΟΛΛΗΣΕΩΣ. — Λαβῶν ἀσήμην ἐξάγια γ', οἷον ἀσήμην θέλης ποιῆσαι· καὶ χάλκομαν ζ γ β'· θές τα εἰς χωνίον ἐν τῷ πυρὶ, ὥστε να λυθοῦν. Καὶ ἔκτοτε ἔπαρον κασσίτερον ζ γ α'· καὶ θές μέσον εἰς τὸ χωνίον, καὶ ἀνάδευσον, καὶ χύσον εἰς πανὴν ἐπάνω, καὶ πλάκωσον με μάρμαρον.

2. 325 Ἐπειτα τρίψον ἐν τῷ ἀκμώνῃ, καὶ σαπούνισον, καὶ κόλλησον. ΕΤΕΡΑ ΚΟΛΛΗΣΙΣ ΤΑΧΥΤΑΤΗ, Η ΑΛΑΜΑΡΣΑ. — Λαβῶν χάλκομαν κόκκινον καὶ ποντικοφάρμακον κόκκινον ὅσον τὰ β', καὶ τρυγίαν οἴνου οὐχὶ τόσον· θές πάντων τὰ εἶδη, καὶ πάτον τὸ χάλκομαν, καὶ τὸ ποντικοφάρμακον, καὶ τὴν τρυγίαν· τρίψον εἰς μάρμαρον, καὶ φίμωσον τὸ χωνίον ταυλοειδῶς, ἢ ποίησον μίαν ὀπὴν εἰς τὴν μέσην. Ἔστω δὲ λεπτότατον κεκομμένον τὸ χάλκομαν. Ἔστω δὲ ἡ ὀπὴ μικρὰ ὥσπερ σουβλίου ἄνωθεν ἵνα ἐξεβαίνῃ ὁ καπνός. Ἐπειτα ἄρας, χύσον εἰς ῥυγλωχύτην· καὶ ὅταν θέλης να κολλήσῃς, θές ἀπὸ τὸ χάλκομαν τῶν εἰδῶν τὸ δ ον μέρος, καὶ ἀπετὸ ἀσήμην τὸ ποιεῖς τὰ γ' μέρη· καὶ θές εἰς χωνίον ἵνα λυθῶσιν, καὶ χύσον εἰς ῥυγλωχύτην

καὶ ποιήσον τὸ ρίνισμαν· καὶ ὅταν θέλῃς κολλῆσαι, σαπούνισον, καὶ θές τὸ ρίνισμαν.
 ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΙΗΣΑΙ ΧΡΟΑΝ ΧΡΥΣΑΦΙΟΥ. — Λαβὼν τὴν λεγομένην ὥχραν, θές ἐν τῷ
 πυρὶ ὡς ὅτε ἐρυθρίῃ· καὶ ἔκτοτε ἄρον, καὶ λείωσον ἐν ὕδατι μετὰ τζαπαρικοῦ, καὶ χρίσον τὸ
 χρυσάφην, καὶ θές αὐτὸ ἐν πυρὶ, καὶ γύριζε ὥστε να καπνισθῇ <καὶ> να ἔλθῃ ἡ χρόα· καὶ θές
 αὐτὸ ἐν ὕδατι. ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΙΗΣΑΙ ΧΡΟΑΝ ΕΝ ΑΡΓΥΡῳ ΣΚΕΥΕΙ. ΧΡΥΣΟΜΑΝ. — Τρίψον τεάφην καὶ
 σκόρδον καὶ τρυγίαν ὁμοίως· καὶ θές αὐτὰ εἰς τρυγίαν στερρὸν με οὔρος καὶ ἄλας, ἵνα βράσῃ ἐν
 τῷ πυρὶ· καὶ θές τὸ ἔργον μέσον ὥραν πατὲρ ἡμῶν, καὶ ἄρον αὐτὸ, καὶ θές ἐν ὕδατι ψυχρῷ.
 Ταῦτα ποιεῖ ἀπὸ ε' καὶ ζ' φοράς, ὥστε να βαθύνῃ ἡ χρόα τοῦ χρυσώματος. Εἰς τὴν ἔγκαυσιν
 λείωσον ἀπὸ σολδία παλαιὰ μέρη γ' καὶ τὸ δ' ὅν μέρος μολίβδου, καὶ θές καὶ εἰς χωνὴν, καὶ
 χύσον εἰς τεάφην περισσὸν, καὶ σκέπασον. ΕΙΣ ΤΟ ΓΑΝΩΣΑΙ ΑΡΓΥΡΟΝ. — Λαβὼν τζαπαρικὸν καὶ
 ἰάρην, λειώσας ἐν ὄξει, χρίσον τὸν ἄσημον εἰς τὸν ἥλιον, καὶ μελανίζει εὐθὺς, εἰ δὲ οὐκ εἰσὶν
 ταῦτα, κάπνισον τὸν ἄσημον μετὰ δαδίου.

2. 326 ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. — Τὸν χαλκὸν λευκαίνει ἡ ἀστριοψιακὴ, καὶ ἀρνογλώσσου ὁ ζωμὸς, ἡγουν τοῦ
 πεντανεύρου· λευκαίνει καὶ γλυκαίνει τὸν ἄργυρον τὸ σαλονίτριον. Κίνα τὸν ἄργυρον εἰς τὸ
 χωνὴν εἰς τὸ χύμα· καὶ τὸ σαπούνην τῆς τρυγίας ξηρὸν κίνα εἰς τὸ χύμα, καὶ τὸ τζαπαρικὸν
 γλυκαίνει τὸν ἄργυρον εἰς τὸ χωνήν. ΜΥΣΤΙΚΟΝ. — Βάλε ἀρτζέντο καὶ ὀλίγον ἰάρην, καὶ ἀσένη
 τὸ ἀρτζέντο ὅσον χρήζεις, καὶ τρίψον ἀμφοτέρω, καὶ βάλε εἰς τὸ χωνήν, θέλῃς εἰς κασιτέρον,
 θέλῃς εἰς χάλκομαν, καὶ γίνεται ἀληθινὸν μάλαγμα. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΦΟΥΡΜΑΣ. —
 Ποιήσον χύμαν ἐκ τὰ μέταλλα ἡ ἀλκίμην· καὶ χύσον αὐτὰ εἰς τόπον τυπαρίου· καὶ ἴσασον τὸν
 τόπον ἡγουν τὸ κεφάλην τοῦ τυπαρίου καλῶς, εἴτε με ρινήν, εἴτε διὰ τοῦ τροχοῦ. Καὶ
 κατάπλασαι τὸ κεφάλην ἐκεῖνον ἔνθα μέλλεις ποιῆσαι τὸ τυπάριν με κερὴν λεπτὸν, καὶ
 ποιήσον στεφάνην ἀπὸ κερὴν, καὶ θές γύρωθεν, ἵνα δέχεται ὕδωρ μέσα. Τότε ἔπαρον ψιλὸν
 σουβλίον, καὶ σημείωσον τὰ σημεία τοῦ τυπαρίου ὅλα ἐπάνω εἰς τὸ κερὴν ἐκεῖνον, ὥσπερ
 γράμματα ὥστε να φθάσῃ τὸ σουβλίον εἰς τὸ τυπάριν. Τότε τρίψον τὸ ἀρτζέντο καὶ τὸ ἰάρην εἰς
 ὕδωρ ἀπὸ λεμόνην, καὶ χύσαι τὸ ἐπάνω εἰς τὸ τυπάριν ἐπάνω εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὴν
 ἀποτύπωσιν τοῦ ὀλοκοτίνου γύρωθεν καλοῦ, <ἵνα> μὴ δράμῃ ἔξωθεν. Καὶ εἰ μὲν θέλεις να
 τὸ ποιήσῃς βαθὺ, τήρα να σταθῇ ὅλην νύκτα· εἰ δὲ θέλεις να μηδὲν γένῃ βαθὺ, ἀστέκεται ἕως
 τὸ μεσημέριον. Καὶ ἐξελὼν, εὐρήσεις τετυπωμένον τὸ τυπάριν χρησίμως· χρησίμως γὰρ αὐτὸ
 κόπτει τὸ ἀρκέτιον τὸ ἄλκιμον. ΠΕΡΙ ΧΡΥΣΟΓΡΑΜΜΙΑΣ ΕΤΕΡΟΝ.

2. 327 — Τρίψον βῶλον ὥσπερ κιννάβαριν· ἔπειτα ἔπαρον τοῦ ὡοῦ τὸ λευκὸν, καὶ θές εἰς ἀγγεῖον· καὶ
 βαλὼν ὕδωρ, τάραξον καλῶς, καὶ ἐξάφρισον ἕως ὅτε να ἑαγῇ ὁ ἀφρὸς ὅλος. Ἐπειτα βαλὼν ἀπὸ
 τὸ ὕδωρ τοῦ ὡοῦ, καὶ μίξον με τὸν βῶλον. Εἴθ' οὕτως θές ὅπου χρήζεις, καὶ ἀφ' ὅτου ξηρανθῇ,
 θές πάλιν ἐπάνω εἰς τὸν βῶλον ἀπὸ τοῦ ὡοῦ τὸ λοιπὸν· καὶ θέτε <εἰς> τὸν ἀέρα τὸν χρυσόν,
 καὶ ἀφ' ὅτου ξηρανθῇ, ἐπάνω, τρίβε καὶ σθλίβονε με τὸ παρακόνην. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΧΡΥΣΑ
 ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΕΝ ΒΙΒΛΟΙΣ. — Λάβε χρυσάφην καθαρὸν καὶ λέπτινον, καὶ ἀνάμιξον μετὰ ἀργυρίου,
 <θές> ἐν πυρὶ εἰς τὸ χωνήν. Εἴτα βάλε τεάφην, καὶ ἀνάμιξον μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μάρμαρον
 πορφυροῦν· καὶ τρίψον αὐτὰ ὅσον σοι δυνατὸν ἵνα γένηται ὥσπερ πασπάλη· καὶ θές αὐτὰ εἰς
 πινάκην ἀγάνωτον πῆλινον· καὶ θές αὐτὰ ἐν πυρὶ μαλθακῷ, καὶ σκέπασον μετὰ ὀστράκου
 καθαροῦ· καὶ ἐπιμελήθητι ἵνα ἐκκαῇ ἕως οὗ ἐρυθρίασῃ. Ἐπειτα ψυχρανθήτω ἐν μαρμάρῳ
 πορφυρῷ, καὶ τρίψον μετὰ ὕδατος πολλοῦ καὶ μικροῦ σπογγαρίου· καὶ σύναξον αὐτὰ, καὶ βάλε
 εἰς ἀγγεῖον καθαρὸν· καὶ ἔα αὐτὸ ὀλίγον, ἕως οὗ να καθαρίσῃ κάτω· καὶ ρίψας τὸ ὕδωρ, πάλιν
 πλύνον αὐτὸ ἕως οὗ καθαρισθῇ ἀπὸ τῆς ὕλης· καὶ ὅταν θέλῃς, γράψεις. Βάλε ἀφ' ἐσπέρας
 κομίδιν μεθ' ὕδατος, καὶ σύγκαυσον μετὰ χρυσαφίου· εἴτα γράψον πρῶτον τὰ κεφάλαια· εἴτα
 θές τι ἕτερον μετὰ ὥχρας ἀναμιγμένα μετὰ τοῦ κομιδίου ἢ λαγχάνη μετὰ κινναβάρεως· ἐπάνω
 δὲ αὐτῶν τῶν κεφαλαίων γράφε μετὰ ζωγραφικοῦ κονδυλίου ὡς ἔθος ἐστὶν τῶν κονδυλίων,

καὶ ἀποτελεῖ τὰ χρυσᾶ. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΥΣΩΣΑΙ ΖΩΑ ΕΙΣ ΚΟΠΑΝ Η ΚΛΑΔΗΝ Η ΑΛΛΟΝ ΕΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΛΟΝ ΑΧΡΥΣΩΤΟΝ. —Λαβὼν ὅστέα προβατίνας, καῦσον αὐτὰ ἐν πυρὶ, ἕως οὗ τεφρωθῶσιν.

2. 328 Εἴτα μίξον ὀλίγον γύψον μετὰ ψιμμιθίου, καὶ τρίψον καλῶς ἕως ἂν λειανθῶσιν, καὶ μίξον ἰχθυόκολλαν· πρόσπλαθε τοὺς τόπους ὅθεν βούλει χρυσῶσαι, καὶ ἅς ξηρανθῇ. Μετέπειτα δὲ χρύσονε τὸ ἕτερον. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΓΚΑΥΣΕΩΣ. — 〈Λάβε〉 β' μέρη ἀσήμην ἀπὸ σολδία παλαιά, καὶ γ' χάλκομαν. ΕΙΣ ΤΟ ΧΡΥΣΩΣΑΙ ΖΩΑ ΕΙΣ ΚΟΥΪΑΝ, ΚΑΙ Ο ΚΑΜΠΟΣ ΝΑ ΕΝΑΙ ΑΣΠΡΟΣ. —Λαβὼν τὸ λευκὸν τοῦ ὡοῦ καὶ κεραμίδην τριμένον καὶ σιτισμένον, μὴ ἀναδεύσης. Ἐπειτα χρίσον τοὺς κάμπους, καὶ θές εἰς τὸν ἥλιον ἵνα ξηρανθῇ· εἴτα χρύσονε τὰ ζῶα. ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΡΥΣΟΚΟΛΛΗΣΙΝ. —Θέτε ἀλαμάρσα μέρος α', καὶ χρυσάφην μέρη β'· καὶ εἰς τὴν ἀργυρὴν θέτε ἀλαμάρσα μέρος α', καὶ μέρη β' ἀσήμην. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΥΣΩΣΑΙ ΧΑΛΚΟΝ ΜΕ ΤΟΝ ΑΣΗΜΟΝ. —Ἀσήμην φίνον κοπάνισον ψιλὰ, καὶ κατάκοψον. Ἐπειτα ποιήσαι ὥσπερ τὸ χρυσάφην· διαργύρωσον καὶ χρύσωσον. Ἐπειτα ἔπαρον τρυγίαν στερρόν· καὶ θές μέσον ἔλαιον, καὶ ἅς βράσῃ. Ἐπειτα βάλε τὴν κοῦπαν μέσον, καὶ ἅς σταθῇ ὀλίγον. Καὶ τότε ἔπαρον βαμβάκην, καὶ τρίψον· καὶ πάλιν τὸ βάνε εἰς τὸ ἔλαιον μέσον, καὶ τρίψον ἕως οὗ νὰ στεγνώσῃ μέσα εἰς τὸ ἔλαιον ὁ ὑδάργυρος. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΥΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΛΑΓΜΑΤΟΣ. — Περὶ τοῦ διαργυρῶναι. 〈Λαβὼν〉 τὸ ἀσήμην καλὰ καὶ καθαρά με λεμόνην ἢ με νεράντζην, καὶ βάλε το εἰς τρυγίαν, νὰ ποιήσῃ καλά. Ἐπειτα ἔπαρον τὸν ἀέραν, καὶ βάλε εἰς τὸ ἀσήμην ἐπάνω. Καὶ παρευθὺς λύεται τὸ χρυσάφην εἰς τὸν διάργυρον. Καὶ τότε ἔπαρον ἐν σίδηρον πλατὺ καθαρὸν· καὶ σθλίβονε ἐπάνω εἰς τὸ πῦρ· τρίβε δὲ με λαγωπόδαρον. Ἐπειτα ὅταν ἴδῃς ὅτι στεγνώνῃ, ἔπαρον ὀδόντι λύκου, καὶ σθλίβονε ἄνωθεν τοῦ πυρὸς, καὶ χρύσονε.

2. 329 ΚΟΛΛΗΣΙΣ ΑΝΚΟΠΥΡΙΝΗ. —Ἀρχὴ ποιήσον κόλλησιν, καὶ βαλὼν β' μέρη κασσίτερον, καὶ α' μόλιβδον ἐν τῷ χωνίῳ ἔσω, καὶ ὅταν λειωθῇ, βάλε τζαπαρικὸν ὀλίγον· καὶ τότε ἔπαρον τὰ κομμάτια τὸ ῥινὴ, ὥστε νὰ ποιήσῃ ἢ κόλλησις. Καὶ βάλε ἐπάνω εἰς μάρμαρον ἴσιον· καὶ ἔπαρον τὰ κομμάτια ἐγγλήγορα, καὶ θές τα εἰς τὸ μάρμαρον, διὰ νὰ κολλήσῃ ἴσια. Ὅταν χρυσόνῃς ἄσημον καὶ οὐδὲν ποιάνῃ, βάλε ὀλίγον πτερὸν α' ὅν νὰ καῇ· καὶ ὀλίγον καὶ κερὴν καθαρὸν νὰ καῇ ἐπάνω εἰς τὸν ἄσημον· εἴθ' οὕτως χρύσονε. ΕΙΣ ΤΟ ΧΡΥΣΩΣΑΙ ΖΩΑ ΕΙΣ ΚΑΜΠΟΝ ΚΟΥΠΑΣ, ΚΑΙ Ο ΚΑΜΠΟΣ ΕΝΑΙ ΑΧΡΥΣΩΤΟΣ. —Ἐπαρον πετζόλλαν καὶ ὀλίγον ἀσβέστην· καὶ ἀνάδευε εἰς τὸ πῦρ· ἔπειτα χρίε καὶ με τερὸν (?) τὸν κάμπον· καὶ ὅταν στεγνώσῃ, διαργύρισον τὰ ζῶα. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΧΡΟΑΝ ΩΡΑΙΟΤΑΤΗΝ ΕΙΣ ΑΣΗΜΟΝ ΕΙΣ ΑΣΗΜΟΝ ΧΡΥΣΩΜΕΝΟΝ. —Ἐπαρον τιάφην μέρη γ', καὶ τρυγίαν καθαρὰν ἀπὸ Μονοβασίας μέρη β', καὶ ἄλλας μέρος α', καὶ τρίψον καλῶς, ἅς βράσουν καλῶς μετὰ ὕδατος. Εἴθ' οὕτως βάλε τὸ ἄσημον μέσον ἕως ὥραν πατέρ ἡμῶν. Ἐπειτα ἔκβαλον τοῦτο, θές εἰς ὕδωρ ψυχρὸν καθαρὸν, καὶ βούρτζισον. ΟΤΑΝ ΣΚΑΖΗ ΤΟ ΑΣΗΜΗΝ. —Βαλὼν κεραμίδην χονδρὸν εἰς χωνὴν, καὶ ἅς βράσῃ καλῶς. Καὶ ἄνωθεν φύσα με τὸ καλάμην εἰς τὸ χωνὴν· καὶ πίνει τὸν μόλιβδον. Ἐὰν γοῦν οὐδὲν ἐκαθάρισεν, πάλιν βάλε τὸ δεύτερον. Εἴθ' οὕτως σφύρισον, εἰ δὲ σκάζει, ρίψον ἀφρὰ ὑδράργυρον καὶ κεραμίδην· βάλε εἰς τὸ χωνὴν. ΕΙΣ ΚΟΛΛΗΣΙΝ ΤΟΥ ΣΜΑΡΔΟΥ. —Βάλε ἀσήμην φίνον μέρη ι', καὶ α' χάλκομαν. Βάλε μβουράζω ἥγουν ὕελον βραχὺ, καὶ ποιήσον εἴ τι θέλεις, καὶ σφύρισον ψιλὰ, καὶ σαπούνισον, καὶ κόλλησον. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΣΥΡΜΑΝ ΚΟΥΦΙΟΝ.

2. 330 —Ἐπαρον ἀσήμην φίνον, σφύρισον, καὶ κατάκοψον, καὶ γύσε το εἰς σίδηρον στρογγύλον. Ἐπειτα βάλε το εἰς τὸν σύρτην, καὶ σύρε το μίαν φοράν. Κόπτε με ῥινὴ, καὶ ποιεὶ βούκινον, καὶ βάλε του στεφάνην· καὶ βάλε ἄνωθεν ὕελον θέλης ἄστρον, καὶ κόλλησον. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΕΓΚΑΥΣΙΝ. —Βάλε ἀσήμην φίνον ζ γ α', χάλκομαν ζ γ α', καὶ μόλιβδον ζ γ α'· καὶ χώνευσον αὐτὸ εἰς χωνὴν, καὶ βάλε τριμμένην τιάφην πολλήν, καὶ βάλε τὸ εἰς ἀφόριον τζουκάλην· καὶ χύσε μέσα νὰ μηδὲν εὐγῇ ὁ ἀτμός. Καὶ ὅταν κρυώσῃ, μεταχώνευσαι τὸ βεργὴν εἰς ῥυγλωχύτην

εἰς τεάφην. Ἐπειτα τρίψον καὶ πλύνον, καὶ βάλε ὅπου θέλεις. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΧΡΟΑΝ ΕΥΜΟΡΦΗΝ ΕΙΣ ΧΡΥΣΩΜΕΝΟΝ ΑΣΗΜΗΝ. — Ἐπαρον κολοδίδαν κόρκομαν. Τρίψον καλῶς καὶ θές εἰς τρυγίαν στερρόν μετὰ ὕδατος ἐν τῷ πυρὶ, καὶ τρυγίαν Μονοβασίας, καὶ ὀλίγον ἄλας, καὶ ἄς βράσῃ. Καὶ ἐπίθες μέσον ἕως ὥρας πατέρ ἡμῶν. Ἐπειτα ἄρον αὐτὸ, καὶ θές ὕδατι ψυχρῷ· καὶ τοῦτο ποίει β' καὶ γ' φοράς. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΚΟΛΛΗΣΙΝ ΚΑΚΚΑΒΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΣΟΥΛΙΝΑΡΙΑ ΛΟΥΤΡΟΝ. — Βρέξον ἀσβέστην κοσκινισμένην, καὶ ἀνάδευσον καλῶς ἡμέρας πολλὰς. Ἐπειτα ἔπαρον τὸ ἄνωθεν ἄνθος αὐτῆς, καὶ βράσον καὶ ποδοκέφαλα προβάτου καλῶς· καὶ τὸν ζωμὸν βάλε εἰς τὴν ἄσβεστον, καὶ βράσον καὶ τῆς πετέας τὸ ἔσθθεν φλοῦν, καὶ μίξον αὐτὸ, καὶ ἀσπράδην ὡοῦ, καὶ κόλλησαι ὅ τι χρῆζεις. ΕΙΣ ΤΟ ΛΑΜΠΡΥΝΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΝ. — Λαβὼν χειμωνικὸν ἢ πεπόνην, σχίσον μέσον αὐτῷ, καὶ θές τὸ μαργαριτάριν μέσον, καὶ θές τὸ πεπόνην μέσον ἐν τῷ φουρνέλῳ νὰ ψειθῇ, καὶ λαμπρύνονται. ΑΛΛΟΝ. — Τάγησον τὸ μαργαριτάριν <εἰς> ὄρνιθα ἢ περιστέρην, καὶ ἄς σταθῇ <εἰς> ὥραν πατέρ ἡμῶν· καὶ τότε σφάζον νὰ τὸ ἐξεβάλῃς.

2.331 ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΧΟΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. — Λαβὼν ἀσήμην καθαρὸν, λαγάρισον αὐτὸ με μόλιβδον ἐπταπλασίως <ἕως> γένηται ὡς χρυσός. Ἐπειτα τὸ σαπούνισαι καὶ ποιῆσαι τὸ νέμαν ψιλὸν εἰς τὸν σύρτην· καὶ δίπλωσον, καὶ κλῶσον. Ἐπειτα τὸ ποιῆσαι συρὲς, καὶ φύλλα, καὶ κλαδία, καὶ ἄστροι, καὶ τριανάγυλλα, καὶ κλώσματα στριφτὰ καὶ πλεγμένα, καὶ ζῶα, καὶ πετηνὰ, καὶ ἄλλα εἴ τι θέλεις. Ποίησαι πέταλον σιδηροῦν λεπτὸν ἴσον· καὶ λαβὼν τετράγκαθον, θές εἰς ἀγγεῖον μετὰ ὕδατος νὰ βραχῇ νύκταν μίαν· καὶ τὸ πρωῒ, χύσον τὸ ὕδωρ, καὶ ἄφες ὅσον χρῆζεις· θές το ἐν τῷ πυρὶ, καὶ ἀνάδευσον καλῶς, ὥστε νὰ γένη κόλλα. Ἐπειτα ἔπαρον τριχολαύδην, καὶ ἔπαρον πρὸς ἓνα σύρμαν, ἢ σύραν, ἢ φύλλον, καὶ θέτε τα κάτω μίαν εἰς τὴν κόλλαν. Ἐπειτα σύνθεναι εἰς τὸ πέταλον ἀπάνω εἰς τὸ σιδηροῦν, καὶ ποίει εἴ τι θέλεις πλουμία, καὶ ἀφ' ὧν τὸ πληρώσεις, θές το ἐν τῷ πυρὶ, ἀπέξωθεν, ἕως οὔ νὰ καῇ ἡ κόλλα πρὸς ὀλίγον. Καὶ τότε ἔπαρον ἀπὸ τὸ ἀσήμην αὐτὸ τὸ φίνον ζ γ α', καὶ θές το εἰς τὸ χωνὴν, καὶ ἀνάδευσον αὐτά. Ἔστιν ἡ κόλλησις αὕτη· τότε ποιῆσαι τὸ σφυρισμένον ψιλὸν ὅσον δύναται, καὶ κατάκοψον με τὸ ψαλίδην λεπτῶς. Καὶ θές αὐτὸ κόλλησιν μέσον τῶν συρμάτων μετὰ πτερὸν βρεγμένον. Εἴτα θέλεις ποιῆσαι τὸ ρίνισμα χονδρὸν καὶ θές το, καὶ παρὰ νῶ βάλε ὑαλὴν βοράχη τετριμμένον ψιλὸν, καὶ κοκκίνισον αὐτὸ ἐν τῇ πύρᾳ. Ἐπειτα τὸ ἄσπρισον καὶ βούρτζισον τὰ ἀχειροτά· καὶ τότε λαγάριζε εἰς τὸν χαλκεπλύτην καὶ κέρατα β' ἡμισιάδια, καὶ τὴν θελέαν γοῦν νὰ βάνῃ εἰς τὴν ἀπέσω μερέαν ἀσήμην στρογγύλον μικρὸν διὰ δύναμιν· εἰς τὰ στρογγύλα γοῦν τὰ κομπεία· ὅπου οὐδὲν βάνεις σμάρδον θέλης κόλλησιν, ἀλλὰ μένειν ἀπὸ σολδία παλαιὰ, ἢ ἀπὸ ἄλλον ὅπου λέγεται ἀλαμάρσα. ΑΛΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΜΥΣΤΙΚΗ.

2.332 — Λαβὼν ἄσβεστον ἄβροχον, καὶ μίξον καὶ ἔλαιον μετὰ τῆς ἀσβέστου, καὶ πότισον καλῶς μίαν καὶ β' φοράς. Καὶ τότε βάλε ἐν τῷ ἀμβίκῳ, ἐπίβαλον δὲ καὶ ἐν τῷ φουρνελλίῳ στάκτην ἔχων κύκλωθεν καὶ ἐπάνω δακτύλων β' καὶ ἐξήβαλον τὸ θεῖον ὕδωρ ἐν ἐτέρᾳ φιάλῃ. Καὶ τότε λαβὼν πανὴν λινὸν, καὶ βρέξον αὐτὸ ἐν τῷ ὕδατι τούτῳ· καὶ τίθες ἐν τῷ πυρὶ, καὶ εἰ μὲν ἄψει τὸ πανὴ, ἴσθι ὅτι οὐκ ὠφελεῖ. Καὶ πάλιν ἔπαρον τὸ ἔλαιον τῆς ἀσβέστου· καὶ βαλὼν αὐτὸ εἰς ἐτέραν ἄσβεστον, καὶ ποιῆσον αὐτὸ ὡς τὸ πρότερον, ἕως οὔ εὐτυχῆσαι αὐτὸ, ἥγουν ἕως οὔ μὴ καῆναι τὸ πανὴ ἐν τῷ πυρὶ. Καὶ τότε λαβὼν ἐκ τὸ ἔλαιον, καὶ θές κασσίτερον ἐν τῷ χωνίῳ, καὶ γίνεται χρυσός. ΕΤΕΡΟΝ ΥΔΩΡ ΘΕΙΟΝ. — Λαβὼν χάλκανθον λίτραν α', καὶ σαλονίτριον λίτραν α', καὶ κιννάβαριν Ϟ δ', τρίψας καλῶς ἐν θυεῖᾳ λιθίνῃ, καὶ βαλὼν ἐν τῷ ἀμβίκῳ, θές ἐν φουρνελλίῳ· καὶ φιμώσας μετὰ ζύμης καὶ ὡοῦ τὸ λευκὸν, τὸ α' οὐκ ὕδωρ φύλαττε· τὸ δὲ β' οὐκ τὸ κινούμενον ἐκ τῆς ῥυτῆς τοῦ ἀμβίκου ὅπου θέλει κοκκινίσει τὸ καπούτζιν τοῦ λαμπίκου. Αὐτὸ λέγεται τὸ ἰσχυρὸν ὕδωρ. Τότε ἔπαρον ἐξ αὐτῶν τῶν ὑδάτων Ϟ β' καὶ ὑδραργύρου Ϟ β' καὶ βαλὼν αὐτὰ ἐν τῷ βικίῳ ἐν θερμοσποδιᾷ, καὶ γίνεται ὕδωρ τῆς ὑδραργύρου. Ἐπειτα λαβὼν ἐκ

τὸ ἐπίλοιπον ὕδωρ Ϝ α', καὶ ἄργυρον καθαρὸν Ϝ α', καὶ θες αὐτὸ ἐν ἐτέρῳ βικίῳ ἐν
θερμοσποδιᾷ, καὶ γίνεται ὕδωρ τοῦ ἀργύρου. Καὶ τότε μίξον τὰ β' ὕδατα ἐν τῷ ἅμα τοῦ
ὕδραργύρου καὶ τοῦ ἀργύρου ἐν ἐτέρῳ βικίῳ ἀνοικτόν· καὶ βαλὼν αὐτὸ ἐν θερμοσποδιᾷ, καὶ
γίνεται λευκὸν ὥσπερ κρύσταλλον. Εἴθ' οὕτως λαβὼν ἐξ αὐτὸν τὸ κρύσταλλον ὅσον θέλεις, καὶ
ἀπὸ τὸ ἔλαιον τῆς ἀσβέστου ἕτερον τόσον, καὶ ὑδράργυρον ἄλλον τόσον, καὶ τίθεις ἐν ἐτέρῳ
βικίῳ, καὶ ἀνάδευσον καλῶς, ἕως οὗ λειωθῇ ὁ ὑδράργυρος. Τότε βάλε αὐτὰ ἐν τῷ ἀμβίκῳ, καὶ
ποίει ἐλαφρὰν πυρὰν, καὶ ἐξήβαλον τὸ ὕδωρ φορὰς γ' ἀπὸ τὸν ἄμβικα, καὶ τίθεις αἶι ἀπὸ τὸν
ἔλαιον αὐτοῦ ποτίζειν αὐτῷ· καὶ ὅταν γὰρ ποιήσεις αὐτὸ φορὰς γ', θέλεις ἰδεῖν ὅτι ἔγινεν ἔσω
εἰς τὸν ἄμβικα ὥσπερ μίαν πέτραν.

2.333 Καὶ τότε λαβὼν ἀπ' αὐτὸν τὸ εἶδος Ϝ α', καὶ ὑδράργυρον Ϝ α', καὶ γίνεται ὅ τι θέλεις. ΥΔΩΡ ΙΝΑ
ΕΚΒΑΛΗΣ ΧΡΥΣΟΜΑΝ ΑΠΟ ΑΣΗΜΗΝ. —Λαβὼν β' μέρη τζαπαρικόν, καὶ σαλονίτριον μέρη γ',
τρίψον καλῶς εἰς ὄλμον. Ἐπειτα βαλὼν ἐν τῷ ἀμβίκῳ, καὶ κλείσον καλῶς μετὰ στάκτης καὶ
κεραμίδην καὶ ὠών· καὶ θες ἐν φουρνελλίῳ ἵνα βράσῃ ὥρας γ'. Εἴτα ἀνοιξον τοῦ ἐξεβῆναι τὸ
φάρμακον· καὶ πάλιν σφάλισον αὐτὸ καὶ ἄς βράζῃ ἕως ὀρθρου μετὰ καλῆς βίγλας· καὶ
πληρωμένων τῶν ὀρών ξε', βάνε τὸ πῦρ πρὸς ὀλίγον, καὶ ἐπληρώθη τὸ θεῖον ὕδωρ. Καὶ ὅταν
θέλῃς, ἐξηβάλε τὸ χρυσάφην ἀπὸ τὸ ἀσήμην. Κόψον τὸ ἀσήμην, καὶ βαλὼν αὐτὸ ἐν τῷ
λαμβύκῳ, καὶ φίμωσον καλῶς. Εἴτα σείρωσον τὸ ὕδωρ, καὶ χωρίζε τὸ χρυσάφην, καὶ γίνεται
ρίνισμαν, καὶ μάζωσαι με τὸ χρυσοτήριον. ΕΤΕΡΟΝ ΩΣΑΥΤΩΣ. —Λαβὼν στυπτηρίαν λίτρας β',
σαλονίτριον λίτραν α', βιτριόλῳ ῥωμάνῳ λίτρας ἥμισυ, τρίψον, θες ἐν λαμβύκῳ, καὶ βαλὼν ἐν
φουρνελλίῳ, καὶ κλείσον καλῶς, καὶ κάτωθεν βάλε ὕελον ἄλλον, ἵνα ἐπιδέχεται τὸ δυνατόν
ὕδωρ, καὶ πληροῦται τὸ θεῖον ἄθικτον ἐπὶ ὥρας κδ'· καὶ ὅταν βούλει, ἐξηβάλε τὸ χρυσάφην ἀπὸ
τὸ ἀσήμην. Θες αὐτὸν τὸ δυνατόν ὕδωρ ἔνδον ἐν ὑελίῳ ἐν θερμοσποδιᾷ, καὶ ὁ ἄσημος γίνεται
ὕδωρ, καὶ πλέει ὡς ἀφρὸς ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ. Ἐπειτα λαβὼν τὸ ὕδωρ αὐτὸ με τὸν ἄσημον τὸν
μεμιγμένον, καὶ βαλὼν ἐν τῷ φουρνελλίῳ μετὰ τὸν ἄμβικα, καὶ ποίησον ἐλαφρὰν πυρὰν· καὶ
ἐκβαλον ἐκ τούτου τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν μαστῶν, καὶ τὸ ἀσήμην μένει κάτω. ΤΟ ΛΑΓΑΡΙΣΜΑΝ
ΧΡΥΣΑΦΙΟΥ. —Λαβὼν μαρκαζήταν Ϝ η', καὶ τεάφην Ϝ δ', καὶ χωνεύσας ὁμοῦ ἐν τῷ χωνίῳ, καὶ
γίνεται ἀντεμόνιον.

2.334 Καὶ ὅταν θέλῃς λαγαρίσαι χρυσάφην χονδρὸν, θες τὸ χρυσάφην εἰς τὸ χωνὴν μέσον τοῦ πυρός.
Εἴτα βαλὼν ἀπὸ τὸ ἀντεμόνιον ὅσον θέλεις μέσον τῆς χώνης, καὶ ἄς βράσῃ. Ὅταν δὲ
ψυχρανθῇ, βαλὼν αὐτὸ ἐν βυσάλῳ ἐλληνικῷ ἐν τῷ πυρὶ, ὥστε να ψυχρανθῇ. ΕΤΕΡΟΝ ΟΜΟΙΟΝ
ΕΙΣ ΑΣΗΜΟΝ. —Ξύσον τὸ χρυσάφην ἀπὸ τὸ ἀσήμην, καὶ βαλὼν ἐν τῷ χωνίῳ τὰ ξύσματα, εἴτα
τρίψον ἀπὸ τὸ ἀντεμόνιον μέσον τῆς χώνης, καὶ ἄς βράσῃ καὶ μετὰ ταῦτα θες εἰς βύσαλον
ἐλληνικόν, ἵνα λαγαρισθῇ, ὥστε ψυχρανθῇ, καὶ γίνεται λαγαρισμένον μάλαγμα. ΟΤΑΝ ΣΚΑΖΗ
ΤΟ ΑΣΗΜΗΝ Η ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΗΝ. —Θες μέσον τῆς χώνης ἄφρατον ὑδράργυρον καὶ κεραμίδιον, ἄς
βράζῃ, καὶ γλυκαίνεται· ὅσον βαλεῖς πλέον, κάλλιον γίνεται. ΤΟ ΠΟΥ ΣΤΑΜΑΤΙΣΙΣ
ΥΔΡΑΡΓΥΡΟΥ. —Θες ὑδράργυρον ὅσον θέλεις, καὶ μόλυβδον ἄλλον τόσον, καὶ θες τα ἐν
κλάσματι χύτρας ἐν καμίνῳ· καὶ θες λουμπάρδιν ὀλίγην, καὶ γίνεται ἄσημος ἔκλεκτος. ΑΛΛΟΝ.
—Θες ὑδράργυρον εἰς γαστρήν, καὶ κρομμυδίου ζωμόν, καὶ λουμπάρδιν, καὶ βάλε εἰς τὸ
καμίνην, καὶ θέτε καὶ ἀξούγγιν μέσα, καὶ ἄς βράσῃ, ὥστε να γένη στάκτη, καὶ ἐξ αὐτὴν τὴν
στάκτην βαλὼν εἰς ἄσημον μέσον εἰς τὴν χώνην, καὶ γίνεται μάλαγμα. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ
ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΧΡΥΣΑ. —Λαβὼν ἄεραν χρυσόν, τρίψον εἰς μάρμαρον πορφυροῦν, καὶ θες μέσον
μέλι ὀλίγον, καὶ τρίψον πολλά. Ἐπειτα θες εἰς κογχύλην καὶ πλύνον καλῶς μετὰ ὕδατος, ὥστε
να ἐξεβάλῃς τὸ μέλιν. Εἴθ' οὕτως σκεύασον μετὰ ὡοῦ τὸ λευκόν, καὶ γράφε. Καὶ ὅταν
ξηρανθοῦν, σθλίβωσον με λιθάριν ἢ με λυκουδόντι, καὶ γίνεται εὔμορφον. Στύψον γοῦν τὸ

λευκὸν τοῦ ὡοῦ με σφουγγάριν πολλάκις, ὥστε να γένη ὕδωρ, ἵνα μηδὲν μολυχιάσῃ· καὶ βάλε καὶ ποντικοφάρμακον λευκὸν τετριμμένον· καὶ ἂν σὲ μίνη χρυσάφην, πλύνε τὸ ὦδον ἵνα ἐξέβῃ.

2.335 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΩΡΑΙΟΧΑΛΚΟΝ ΩΣΠΕΡ ΧΡΥΣΟΝ. —Λαβὼν τούτια πετενὴ Ϝ α', ὁμοίως κόπρον Ϝ α', σύκα ξηρὰ καὶ μαῦρα Ϝ α', τρίψον εἰς ὄλμον, καὶ ἀνάμιξον, καὶ ἔπαρον κασσίτερον Ϝ α'. Καὶ σφυρίσας, κατάκοψον, μίξον μετὰ τοῦ εἶδους ἐκείνου· καὶ θές ἐν τῇ χώνῃ, καὶ κλείσον ἄνωθεν μετὰ πηλοῦ, καὶ φύσα καὶ ἄς βράσῃ. Ὅταν νοήσῃς ὅτι ἐχύθη, ἀπόκλεισον καὶ χύσον, καὶ πάλιν ἀνάμιξον τὰ εἶδη· καὶ ποιήσον ὡς τὸ πρότερον, ὥστε να θέσῃς ὅλον ἐκεῖνον τὸ εἶδος, καὶ γίνεται ὡς χρυσός. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΑΠΟΥΝΙΟΥ. —Λαβὼν πρωτίον τοῦ σαπουνίου, καὶ μίξον, καὶ ἄλας τρίψον. Εἴθ' οὕτως κίνησον. ΕΤΕΡΟΝ. —Λαβὼν τζαπαρικὸν, καὶ ἄλας, καὶ ὕδωρ, καὶ τρίψον καλῶς. Εἴθ' οὕτως τὸ κίνησον τὸ ὠραιόχαλκον. Ο ΥΕΛΟΣ. —Τὸ βοράχον τὸ ποιοῦν μετὰ τζαπαρικὸν καὶ στύψεως καὶ ἄλας. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΕΥΚΑΝΑΙ ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΝ. —Λαβὼν ποντικοφάρμακον κίτρινον ὅσον θέλεις, καὶ σαλονίτριον ἄλλον τόσον, τρίψον καλῶς. Εἴθ' οὕτως τὸ ἀνάμιξον· ἔπειτα θές αὐτὸ εἰς ὕελον μέσον τοῦ πυρὸς εἰς ἀνθρακίαν, ἵνα καῇ ἕως οὔ [οὔ] μὴ ἐκβῇ πλέον καπνός· καὶ γίνεται λευκὸν ὡσπερ χιών. Εἴθ' οὕτως ἐξέβαλον, καὶ τρίψον καλῶς, καὶ βαλὼν κασσίτερον εἰς τὴν χώνην Ϝ δ'· καὶ ζύγισον καὶ ὀψιαστικὴν Ϝ α'· καὶ χώρισε αὐτὴν εἰς μέρη ϛ'· καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ [χαλκός] κασσίτερος μέσον τῆς χώνης, βάλε τὸ α ὅν μέρος καὶ πούμωσον μετὰ καρβώνων, καὶ ἄς βράζῃ ἕως οὔ να ἐξέβῃ ὁ ἀτμός. Καὶ πάλιν θές ἄλλον μέρος ὁμοίως ὡς τὸ πρῶτον, ὥστε να τὸ ἀποβάλῃς. Καὶ τότε χύσον εἰς κουπίδῃ σιδηροῦν, καὶ ἔσται ὥκονομημένον. Καὶ ὅταν θέλῃς χρυσῶσαι ἄσημον, θές ὡς χρήζεις ἢ ὡς θέλεις, καὶ βάλε.

2.336 Καὶ ὅταν τὸ σμίγῃς με τὸ ἀσήμην, βάλε καὶ τρυγίαν ὀλίγην εἰς τὸ χωνὴν, ἡγουν τὸ δ ὄν . ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΧΑΛΚΟΝ ΩΣΠΕΡ ΧΡΥΣΟΝ. —Λαβὼν θουθείαν μέρη γ', κούρκουμα μέρος α', σταφίδας καὶ ἰσχάδας πυρροὺς καὶ μέλι καὶ κουκουκία καθαραστὰ μέρος α', ἀμυγδάλων τὸ ἔσω φλοῦν, γλυκόριζον, κρόκον ὡοῦ, καὶ ζαφρὰν μέρος α', χολὴν πυρροῦ βοδὸς ξηρὰν μέρος α', τρίψον τὴν θουθείαν, ὡς τρίβουσιν τὴν κιννάβαριν μετὰ ἐλαίου, καὶ ποιήσον ὡς πηλῶδες. Καὶ τότε τρίψον τὰ ἄλλα εἶδη, καὶ ἔνωσον· καὶ λαβὼν χαλκὸν Ϝ γ', καὶ σφυρίσον λεπτῶς ἐν τῇ ἀκμωνῇ, καὶ ἀνάδευσον τὰ εἶδη· καὶ θές ἐν τῇ χώνῃ, καὶ κλείσον μετὰ πηλοῦ τῆς τέχνης, καὶ θές ἐν τῷ πυρὶ, καὶ φύσα μετὰ μηχανῆς καλῶς, καὶ ὡς βράζει πλεώτερον, καὶ βάνης καὶ ἀπὸ τὰ εἶδη ταῦτα, τοσοῦτον γίνεται καλλίων ὡσπερ χρυσός. ΥΔΩΡ ΠΙΣΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ. —Λαβὼν τὴν ὀρνιθίαν γονὴν σώαν, ἀμόλυντον, ἄσπιλον, διέλε ταύτην ὡς ἐπὶ τῶν καρυκίων (χρειώδης γὰρ ἡμῖν ἐν πολλοῖς ἡ μαγειρικὴ τέχνη καθέστηκεν). Εἴτα ἐν δυσὶ χυτρίδιοις μέρος ἑκάτερον τῶν ὑγρῶν ἐμβαλὼν, ποιήσον τῶν διὰ μαστωτῶν ὀργάνων ὑστείαν μεγάλην· ὅσον να ἴδῃς ὅτι ἔλυσεν ἐκεῖνον, ὅπου ἔνι μέσα εἰς τὴν μπότζαν, καὶ ἐπίγεν εἰς τὸ φοῦντος ὡς ἂν κερὴν, καὶ τότε ἄφες το να κρυώσῃ, καὶ τζάκησαί το, καὶ θέλεις εὐρεῖν ἐκεῖνον ὁποῦ ἔνι μέσα πολύτιμον, καὶ ἐκεῖνον θέλει ἔσται διὰ τὴν χρεῖαν σου. Καὶ αὐτὸ τὸ βοτάνην ποιεῖ τὸν μόλιβδον τὸν κεκαθαρισμένον με τὸν ὑδάργυρον, ὁμοίως εἰς χρυσάφην φῖνον εἰς πᾶσαν δοκιμήν. Λύσε α ὄν τὸν μόλιβδον ὄντα λιτρῶν η'· καὶ ὅτε λυθῇ ὁ μόλιβδος, ρίψον ὑδάργυρον ὥκονομημένον ἄλλαις η' λίτραις, καὶ ἄφες να βράσῃ α ὄν καλῶς, ἵνα καπνίσῃ. Καὶ τότε ρίψον μίαν λίτραν ἀπ' ἐκεῖνον τὸ βοτάνην, καὶ ἄς βράσῃ καλῶς μέσα. Καὶ ἀνακάτωνέ το μετὰ ἐνὸς ξύλου ἀναπτομένου ἕως ὥρας δ'. Εἴτα εὗγαλον αὐτὸ ἔξω καὶ ἄφες το να κρυώσῃ, καὶ γίνεται μέλαν· ἀλλὰ χρῶιζει πρὸς ἐρυθράδα, καὶ αὐτὸ ἔσται τὸ φάρμακον.

2.337 Ἦτι δὲ λύσον μόλιβδον ὥκονομημένον λίτρας η'· καὶ ὅτε λυθῇ καλῶς, ρίψον ὑδράργυρον ἔτερον λίτρας η'· καὶ βαλὼν ἀπὸ τὸν β ὄν βοτάνην λίτραν α', καὶ ἄς βράσουν καλῶς ὥραν ἡμίσειαν, καὶ ἄφες ἵνα κριώσῃ. Ἦτι λύσον μόλιβδον λίτρας η' καὶ μέσα τὴν λύσιν καλῶς ποιήσον αὐτὸ πεντάκις, καθὼς προείπομεν· καὶ τῇ ὑστέρᾳ φορᾷ δίδεισε χρυσίον εἰς ἄκρος. Ἦτι

δὲ ἀπ' ἐκεῖνον τὸ χρυσίον βάνεις λίτρας ἢ μόλιβδον, καὶ λίτρας ἢ ὑδράργυρον, καὶ ἀπὸ
βοτάνην ἐκεῖνον γίνεται χρυσίον εἰς ἄκρος. ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΦΗΣΙΝ. —Λαβὼν ὡς ὅσα βούλει ...